Opłatę pocztową uiszczono ryczałtem.

ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1, II — telefon 25-95.
Redaktor przyjmuje w dni powszednie od godz. 11 — 1; Administracja od 9 — 3.

Poznań, dnia 1 lipca 1935

Prenumerata wynosi: w kraju z przesyłką rocznie 20.— zł, półrocznie 10.— zł, kwartalnie 6.50 zł.
Numer pojedyńczy 1.— zł.

NR. 13 Wydawca: **Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu** ROK 14

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym.

Ministerstwo Sprawiedliwości wydało rozporządzenie dnia 8 czerwca br. o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym.

Ponieważ rozporządzenie to interesuje niewątpliwie bez wyjątku cały przemysł, podajemy go poniżej w całem brzmieniu.

„Na podstawie art. LX § 1 przepisów wprowadzających kodeks handlowy (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 57, poz. 503) zarządzam co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. W postępowaniu przed sądem rejestrowym pobiera się opłaty następujące:

1) wpis,
2) opłatę stosunkową,
3) opłatę rejestrową,
4) opłatę od podań i załączników,
5) opłatę kancelaryjną,
6) opłatę za doręczenie,
7) kaucję kasacyjną.

§ 2. Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, w postępowaniu przed sądem rejestrowym należy stosować odpowiednio art. 1—3, 5—22, 37—39, 41—51, 69—72, 114, 115 i 117 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837).

§ 3. W przypadkach, w których sąd rejestrowy działa z urzędu lub na wniosek władzy właściwej, opłatę uiszcza na podstawie urzędowego wymiaru kupiec, którego sprawa dotyczy.

§ 4. Jeżeli sąd rejestrowy jest obowiązany działać z urzędu, nie zwraca pisma, nieopłaconego należycie, lecz wymierza z urzędu opłatę i zarządza jej ściągnięcie.

Wpis i opłata stosunkowa.

§ 5. W sprawach rejestrowych pobiera się od podania lub wniosku do protokółu, rozpoczynającego postępowanie sądowe, wpis stały w wysokości 20 zł.

Ponadto w sprawach o rozwiązanie spółki sąd rejestrowy, wydając postanowienie o jej rozwiązaniu, wymierzy z urzędu opłatę stosunkową w wysokości ½‰ kapitału zakładowego rozwiązanej spółki, co najmniej 20 zł. Opłatę ponosi spółka.

§ 6. Wolne są od wpisu pisma i wnioski do protokółu, rozpoczynające postępowanie sądowe:

1) w sprawach, w których pobiera się opłatę rejestrową;
2) w sprawach o wymuszenie spełnienia obowiązku ustawowego.

Wolne są również od tej opłaty pisma lub oświadczenia do protokółu, jeżeli treścią ich jest jedynie stwierdzenie złożenia sądowi rejestrowemu dokumentu w wykonaniu obowiązku ustawowego.

§ 7. Wpis stały w wysokości 20 zł pobiera się od:

1) zażalenia,
2) skargi kasacyjnej,
3) skargi o wznowienie.

Opłaty rejestrowe.

§ 8. Kupcy jednoosobowi i osoby prawne, nie będące spółkami handlowemi uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłaty następujące:

1) kupcy, których przedsiębiorstwo zostało zaliczone do przedsiębiorstw handlowych

I kategorji . . . . . . 60 zł
II kategorji . . . . . . 30 zł

2) kupcy, których przedsiębiorstwo zostało zaliczone do przedsiębiorstw przemysłowych

I kategorji . . . . . . 75 zł
II kategorji . . . . . . 60 zł
III kategorji . . . . . . 45 zł
IV kategorji . . . . . . 30 zł
V kategorji . . . . . . 20 zł

§ 9. Kupcy jednoosobowi i osoby prawne, nie będące spółkami handlowemi, prowadzący przedsiębiorstwa, zaliczone do przedsiębiorstw przemysłowych kategorji VI do VIII, uiszczają opłaty następujące:

za wpisanie do rejestru handlowego kupca (pierwszy wpis), posiadającego zakład sprzedaży artykułów własnej produkcji, prowadzony na podstawie świadectwa przemysłowego

I kategorji przedsiębiorstw handlowych . 60 zł
II kategorji przedsiębiorstw handlowych . 30 zł
na podstawie karty rejestracyjnej . . . . 20 zł

§ 10. Osoby, prowadzące gospodarstwo rolne w większym rozmiarze, uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłaty następujące:

jeżeli dochód brutto z ich gospodarstwa w ciągu roku, poprzedzającego zgłoszenie do rejestru, wyniósł więcej niż 200.000 złotych . . . . 60 zł
przy mniejszym dochodzie . . . . 30 zł

§ 11. Spółki jawne i komandytowe uiszczają za wpisanie ich do rejestru handlowego (pierwszy wpis) opłatę w wysokości podwójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8—10, stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa.

§ 12. Za każdy następny wpis, dotyczący kupca jednoosobowego, osoby prawnej, nie będącej spółką handlową, spółki jawnej lub komandytowej, z wyjątkiem wpisania oddziału, pobiera się opłatę w wysokości połowy opłaty, przewidzianej w §§ 8—10, stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa, jednak nie więcej niż 30 złotych.

§ 13. Za wykreślenie z rejestru handlowego kupca jednoosobowego, osoby prawnej, nie będącej spółką handlową, spółki jawnej lub komandytowej pobiera się opłatę w wysokości piątej części opłaty, przewidzianej w §§ 8—10, a za wykreślenie innego wpisu — w wysokości dziesiątej części opłaty, przewidzianej w §§ 8—10, stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa.

§ 14. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki akcyjne i towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych uiszczają opłaty następujące:

1) za wpisanie do rejestru handlowego spółki lub towarzystwa (pierwszy wpis) opłatę w wysokości 1‰ kapitału zakładowego (akcyjnego), przyczem każde rozpoczęcie 10.000 zł liczy się za pełne, a opłata nie może być mniejsza niż 75 zł dla przedsiębiorstw, podlegających zaliczeniu do I kategorji przedsiębiorstw handlowych lub do I.-III. kategorji przedsiębiorstw przemysłowych, i nie mniejsza niż 30 zł dla przedsiębiorstw, podlegających zaliczeniu do niższych kategoryj;

2) za wpisaine do rejestru handlowego podwyższenia kapitału zakładowego (akcyjnego) — opłatę w wysokości 1‰ od sumy, o jaką kapitał zakładowy (akcyjny) zostaje podwyższony, przyczem każde rozpoczęte 10.000 zł liczy się za pełne i opłata nie może być mniejsza niż 30 zł;

3) za wpisanie do rejestru handlowego obniżenia kapitału zakładowego (akcyjnego) — opłatę w wysokości ½‰ od sumy, o jaką kapitał zostaje obniżony, według zasad, przewidzianych w punkcie 2;

4) za każdy następny wpis (z wyjątkiem wpisania oddziału) — opłatę w wysokości połowy opłaty, przewidzianej za pierwszy wpis (pkt. 1), jednak nie więcej niż 30 zł;

5) za wykreślenie z rejestru handlowego:

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością . . 15 zł
spółki akcyjne lub towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych . . . . 25 zł

za wykreślenie innego wpisu, dotyczącego:

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością . . 10 zł
spółki akcyjnej lub towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych . . . . 20 zł

§ 15. Jeżeli po wykupieniu świadectwa przemysłowego okaże się, że kupiec uiścił za wpisanie go do rejestru handlowego (pierwszy wpis) mniej niż należało, powinien dopłacić przypadającą różnicę w terminie dwutygodniowym od dnia wykupienia świadectwa przemysłowego. Po upływie tego terminu sąd rejestrowy wymierzy z urzędu opłatę i zarządzi jej ściągnięcie.

§ 16. Jeżeli przedsiębiorstwo posiada oddziały, uiszcza za każdy następny wpis lub za wykreślenie, przewidziane w §§ 12, 13, 14 pkt. 4 i 5 opłatę określoną w tych przepisach, z dodatkiem 10% za każdy oddział, jednak nie więcej niż 60 zł.

§ 17. Spółdzielnie uiszczają opłaty następujące:

1) za wpisanie spółdzielni do rejestru (pierwszy wpis) . . . . 4 zł
2) za wpis o zmianie statutu i za wykreślenie spółdzielni z rejestru . . . . . . 2 zł
3) za każdy inny wpis lub wykreślenie . . 1 zł

Za wpisy zgłoszone do rejestru w myśl art. 76 ust 2 i 91 ustawy o spółdzielniach, oraz za wykreślenie spółdzielni z rejestru na podstawie art. 75 ust. 4 i 106 ust. 2 tejże ustawy opłat nie pobiera się.

§ 18. Za wpisanie do rejestru handlowego lub rejestru spółdzielni oddziału przedsiębiorstwa (pierwszy wpis), którego zakład główny (siedziba) znajduje się w kraju, pobiera się opłaty następujące:

1) od kupców jednoosobowych, osób prawnych, nie będących spółkami handlowemi, spółek jawnych i komandytowych opłatę w wysokości, przewidzianej w §§ 8—10, stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa;

2) od spółek z ograniczoną odpowiedzialnością opłatę w wysokości opłaty przewidzianej dla tej spółki za pierwszy wpis (§ 14 pkt. 1) jednak nie więcej niż 75 złotych;

3) od spółek akcyjnych i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych 125 zł;

4) od spółdzielni 4 zł.

Jeżeli oddział należy do innej kategorji podatku przemysłowego niż zakład główny, opłaty za wpisanie do rejestru oddziału (pierwszy wpis), należącego do kupców, wymienionych w punktach 1 i 2, oblicza się według rodzaju i kategorji, do jakich został zaliczony oddział.

Opłatę za wpisy lub wykreślenia, dotyczące poszczególnych zakładów przedsiębiorstwa, uiszcza się raz jeden w sądzie rejestrowym zakładu głównego. Za wpisy lub wykreślenia w rejestrze handlowym oddziału opłat nie pobiera się.

§ 19. Za wpisanie do rejestru handlowego oddziału przedsiębiorstwa (pierwszy wpis), którego zakład główny (siedziba) znajduje się zagranicą, pobiera się stosownie do rodzaju i kategorji przedsiębiorstwa opłaty następujące:

1) od kupców jednoosobowych i osób prawnych, nie będących spółkami handlowemi — opłatę w wysokości podwójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8—10;

2) od spółek jawnych i komandytowych — opłatę w wysokości potrójnej opłaty, przewidzianej w §§ 8 do 10.

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjne, których zakład główny (siedziba) znajduje się zagranicą uiszczają za pierwszy wpis opłaty następujące:

1) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 250 zł
2) spółki akcyjne . . . . 300 zł

Przepisy ustępów poprzedzających nie naruszają postanowień umów międzynarodowych.

Każdy następny wpis lub wykreślenie, dotyczące przedsiębiorstwa, którego zakład główny (siedziba) znajduje się zagranicą, podlega opłacie, przewidzianej dla przedsiębiorstw krajowych; wpis o podwyższeniu lub obniżeniu kapitału zakładowego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub akcyjnej podlega opłacie 40 zł.

Oddziały zagranicznych spółek komandytowo-akcyjnych co do opłat rejestrowych są zrównane z oddziałami zagranicznych spółek akcyjnych.

§ 20. Jeżeli na podstawie jednego zgłoszenia następuje kilka wpisów lub wykreśleń, dotyczących jednego przedsiębiorstwa, wówczas pobiera się tylko najwyższą z pośród opłat, jakie są przewidziane dla poszczególnych wpisów.

Za wpisanie lub wykreślenie prokury, jak również za pierwszy wpis oddziału pobiera się zawsze opłatę osobną.

§ 21. Jeżeli przedsiębiorstwo z powodu zwolnienia od podatku przemysłowego nie jest zaliczone do żadnej kategorji, uważa się je dla wymierzenia opłaty rejestrowej za należące do tej kategorji, do której byłoby zaliczone, gdyby podlegało temu podatkowi.

§ 22. Jeżeli wpisy wzmianek, przewidzianych w art. 19 i w art. 21 kodeksu handlowego, następują z urzędu, wolne są od opłaty rejestrowej.

Wolne są również od tej opłaty wykreślenia wpisów, dokonane na podstawie § 30 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 59 poz. 511).

Opłata kancelaryjna.

§ 23. Za zaświadczenie stwierdzające przedstawianie sądowi rejestrowemu inwentarza i bilansu przez kupca rejestrowego, pobiera się opłatę kancelaryjną:

od kupców jednoosobowych i osób prawnych, nie będących spółkami handlowemi 2,— zł
od spółek jawnych i komandytowych oraz spółek z ograniczoną odpowiedzialnością . . . . 5,— zł
od spółek akcyjnych i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych . . . . 10,— zł

Jeżeli kupiec przedstawił inwentarz i bilans jednocześnie, opłatę kancelaryjną za zaświadczenie pobiera się raz jeden.

W razie ponownego przedstawienia sądowi rejestrowemu sprostowanego lub uzupełnionego bilansu albo inwentarza pobiera się za zaświadczenie od każdego dokumentu opłatę osobną w wysokości 2, zł.

Poza opłatami, przewidzianemi w paragrafie niniejszym, pobiera się w związku z przedstawieniem sądowi rejestrowemu inwentarza i bilansu jedynie opłatę za doręczenie.

§ 24. Za odpisy i wyciągi, poświadczone przez sekretarza na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. z 1934 Nr. 59, poz. 511), oraz za sporządzenie protokółu o określeniu podpisu wobec sekretarza (§ 15 tegoż rozporządzenia) pobiera się opłatę kancelaryjną stosownie do art. 44 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837).

Ponadto w postępowaniu przed sądem rejestrowym pobiera się opłatę kancelaryjną w przypadkach i według zasad, przewidzianych w art. 44 i 45 ust. 1 przepisów o kosztach sądowych.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 25. W sprawach rejestrowych, wszczętych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, stosuje się dotychczasowe przepisy o opłatach aż do ukończenia tych spraw.

§ 26. Wykreślenia z rejestru handlowego kupców, którzy do dnia 31 grudnia 1935 r. zgłoszą w tym celu wniosek na podstawie art. XXX § 2 przepisów wprowadzających kodeks handlowy, są wolne od opłaty rejestrowej.

Wolne są również od tej opłaty wykreślenia, dokonane na podstawie § 71 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o rejestrze handlowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 59, poz. 511).

§ 27. Spółki komandytowo - akcyjne uiszczają opłaty rejestrowe według zasad przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem dla spółek akcyjnych.

§ 28. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie ósmego dnia po dniu ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy w zakresie, unormowanym rozporządzeniem niniejszem.

Inwestycje planowe przy pomocy Pożyczki Inwestycyjnej.

1) Budowa dobrych dróg, naprawa i utrzymanie istniejących na poziomie, odpowiadającym wymaganiom współczesnego ruchu kolejowego.

2) Prace wodne, a w pierwszym rzędzie uregulowanie górnej Wisły i jej dorzecza. Kilkadziesiąt miljonów w połączeniu z innemi środkami, które na ten cel mogą być poświęcone, pozwolą tę regulację przeprowadzić w sposób trwały.

3) Rozbudowa naszej marynarki handlowej tak niesłychanie ważna dla utrzymania i wzmocnienia naszego eksportu.

4. Pewne prace i nakłady związane z przebudową ustroju ograrnego, mianowicie uzupełniające prace kompensacyjne i meljoracyjne.

5. Pewne odcinki ruchu budowlanego, których się normalną drogą nieda sfinansować.

Z rozwinięciem tych prac łączy się ograniczenie zwiększenia zatrudnienia i to zarówno pośrednio, przez stworzenie możliwości produkcyjnych i wzmożenie obrotów, jak i przedewszystkiem bezpośrednio.

Dewaluacja guldena gdańskiego.

Dewaluacja guldena gdańskiego jest wydarzeniem niezbyt ważnem, jeśli chodzi o teren międzynarodowy, natomiast jest bardzo interesującem, jeśli chodzi o Polskę i Niemcy. Zanim sprawie tej poświęcimy obszerniejszy artykuł, chcieliśmy w krótkiej choćby notatce wskazać na kilka momentów, posiadających charakter bardziej ogólny.

Polityka gospodarcza Gdańska prowadzona była dotychczas stale w ten sposób, że finansowo Gdańsk opierał się o Rzeszę Niemiecką. Finansowo, natomiast nie gospodarczo, gdyż gospodarczo Gdańsk jest oczywiście, związany z Polską. Z tego oczywistego faktu gospodarczego powiązania Gdańska i Polski kierownicy polityki gdańskiej nie umieli wyciągnąć właściwych wniosków. Nawet wówczas, gdy coraz bardziej było widoczne, że aparat finansowy i kredytowy niemiecki funkcjonuje coraz gorzej, gdy postępujące zaostrzenie reglamentacji dewizowej w Niemczech utrudniało bankom niemieckim już nietylko dokonywanie jakichkolwiek lokat w Gdańsku, ale nawet zatrzymywanie w Gdańsku sum, które jako wkłady do gdańskich oddziałów banków niemieckich przypływały.

Gdańsk przeprowadził dewaluację guldena, sprowadzając go do parytetu z walutą polską. Nie sprowadziło to jednak uspokojenia walutowego w Gdańsku. Przeciwnie, już po tej dewaluacji powstała nowa panika, nowy run na banki i kasy oszczędnościowe, nowa ucieczka od pieniądza do towaru tak dalece, że senat zmuszony był zamknąć wszystkie banki. Świadczy to o tem, że ludność Gdańska nadal nie ma zaufania do kierunku polityki finansowej senatu.

Sądzimy też, że sytuacja w Gdańsku nie może być opanowana taką czy inną reglamentacją. Gdańsk musi dostosować się do faktu, że leży w granicach polskiego obszaru celnego. Musi do tego dostosować zarówno swoją gospodarkę publiczną jak swoją politykę finansową.

Wstrząsy walutowe w Gdańsku nie są zagadnieniem wyłącznie gdańskiem, ale obchodzą w najwyższym stopniu i Polskę, która przez port gdański załatwia znaczną część swego obrotu zagranicznego. Dlatego też Gdańsk musi się liczyć z życzeniami Polski co do swojej polityki gospodarczej i finansowej.

Gdańsk, który przez lekkomyślną politykę doprowadził do dewaluacji guldena, co w samo sobie nie byłoby tak nieracjonalne, gdyby nie psychologiczne efekty przez to wywołane, obecnie widział się zmuszonym wprowadzić przymusową gospodarkę dewizową i to nietylko w stosunku do państw zagranicznych, lecz także w stosunku do Polski. To ostatnie jest bezwzględnie sprzeczne z odnośnemi umowami międzynarodowemi, m. in. także dlatego, że stwarza sztuczny mur celny między Gdańskiem a Polską, mimo formalnie wspólnego obszaru celnego.

Niepodobna patrzeć bez reakcji na pociągnięcia, które burzą w praktyce samą podstawę międzynarodowego stosunku między Gdańskiem a Polską.

Musimy odczekać, jak sprawa ta się załatwi i wyrażamy nadzieję, że Rząd nasz nie pozwoli, aby życie gospodarcze Polski przez finansowe manipulacje Gdańska narażone być miało na straty.

Obligacje Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja.

Ministerstwo Skarbu ustaliło, że obligacje 6% Pożyczki Narodowej mogą być przyjmowane od pierwonabywców, tj. od osób, na imię których są wystawione, lub od osób, które nie będąc pierwonabywcami, otrzymały zezwolenie Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na przelew obligacji na swoje imię.

W myśl obwieszczenia Ministra Skarbu mają być przyjmowane obligacje 6% Pożyczki Narodowej jako kaucje i wadja według kursu 75 za 100.

Przy składaniu obligacyj 6% Pożyczki Narodowej na kaucje i wadja mają być one zaopatrzone podpisem posiadacza in blanco, umieszczonym na obligacji w miejscu przeznaczonem na przelewy. W czasie trwania umowy obligacje 6% Pożyczki Narodowej nie mogą być użyte na wymianę dotychczasowych zabezpieczeń złożonych w innych papierach wartościowych względnie w gotówce złożonej do dnia 28 września 1933 r. tj. do czasu otwarcia subskrypcji 6% Pożyczki Narodowej. Zabezpieczenia gotówkowe złożone po dniu 28. IX. 1933 r. można wymienić na obligacje 6% Pożyczki Narodowej. Książeczki oszczędnościowe należy traktować narówni z gotówką.

Jedna z firm, korzystających od szeregu lat z kredytu frachtowego, przy składaniu obligacyj Pożyczki Narodowej na zabezpieczenie różnicy, wynikłej wskutek podwyższenia sumy kredytu, zaproponowała odnośnej dyrekcji kolejowej równocześnie zamianę dawnego zabezpieczenia na obligacje Pożyczki Narodowej.

Wspomniana dyrekcja nie przyjęła tej propozycji, tłumacząc się brakiem odpowiednich instrukcyj.

Ostatecznie rzecz załatwiono w ten sposób, że interesowana firma — po rozwiązaniu dawnej — zawarła z dyrekcją nową umowę, przyczem jako zabezpieczenie całkowitej sumy uzyskanego kredytu frachtowego złożyła obligacje Pożyczki Narodowej, wycofując papiery, złoożne dawniej jako zabezpieczenie.

Analogicznie mogą postąpić i inne firmy w podobnych wypadkach.

Skarbowość.

Ulgi w zryczałtowanym podatku przemysłowym na rok 1935.

Ministerstwo Skarbu wydało okólnik z dnia 8-go czerwca 1935 roku L. D. V. 19426/4/35 w sprawie ulg w zryczałtowanym podatku przemysłowym na r. 1935.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 716 z r. 1934) upoważnia Urzędy Skarbowe do tymczasowego ograniczenia poboru zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1935 w wypadku stwierdzenia znacznego spadku obrotów w roku 1935 w porównaniu z obrotem, przyjętym za podstawę obliczenia ryczałtu.

Umorzenie części zryczałtowanego podatku za rok 1935 dokonają Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) z końcem grudnia 1935 r. (w terminie do dnia 31 grudnia 1935 r.) po prowizorycznem obliczeniu wysokości osiągniętego w 1935 roku obrotu.

Umorzenie może conajwyżej obejmować różnicę pomiędzy wymiarem zryczałtowanego podatku za rok 1935 ,a podatkiem przypadającym od prowizorycznie ustalonego obrotu w tym roku.

Ulgi z powyższego okólnika mogą być udzielane w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, jedynie na indywidualne podania płatników, wnoszone najpóźniej do dnia 15 lipca 1935 r.

Sprawy socjalne.

Obowiązek zatrudniania inwalidów wojennych.

Dziennik Ustaw z dnia 22 czerwca 1935 r. Nr. 44 podaje pod poz. 298 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 maja 1935 r. o obowiązku zatrudniania inwalidów wojennych i wojskowych w przedsiębiorstwach państwowych.

W sprawie ubezpieczenia chałupników.

Jak wiadomo, sprawa ubezpieczenia chałupników jest niezmiernie skomplikowana i odnośne przepisy, które pozostawiają bardzo wiele wątpliwości, są rozmaicie interpretowane i stosowane w różnych okręgach.

Wszelkie próby z miarodajnemi organami centralnemi, celem uregulowania tej dziedziny ubezpieczeń społecznych, nie dały rezultatu. Należy stwierdzić, że i obecnie na to się nie zanosi, a nawet, że to nie będzie możliwe przed gruntowną rewizją ubezpieczeń społecznych, do której Ministerstwo ma przystąpić na jesieni.

Związek nasz przedkładał już ponownie memorjały w tej sprawie i uzasadniał stanowisko jakie zajmuje przemysł w Związku zorganizowany.

Nowe wydawnictwa.

Antoni Loster: Pieniądz idealny walutą odrodzenia gospodarczego. Poznań 1935.

Autor rozróżnia słusznie dwie zasadnicze funkcje pieniądza, a mianowicie: 1) mierzenie wartości i 2) pośredniczenie w wymianie.

Chcąc usunąć ujemne cechy wartości pieniądza, a szczególnie jego zmienność, proponuje autor rozdzielić obie te funkcje i stworzyć stały pieniądz idealny t. zw. „polon“, jako niezmienny miernik wartości, oparty o przeciętny wskaźnik cen całego szeregu towarów danego okresu gospodarczego; w razie zmian cen tych towarów w odmiennym okresie konjunkturalnym, należy „polon“ pomnożyć przez odpowiedni współczynnik.

Autor sądzi, że tym sposobem usunie wszelkie niedomagania, wynikające z niestałości pieniądza i ułatwi przywrócenie ładu i porządku w gospodarce państwowej i prywatnej.

Dzięki jasnemu i łatwemu ujęciu umożliwia autor zapoznanie się ogółu społeczeństwa z tem ważnem zagadnieniem pieniężnem.

W sprawie wydawnictwa „Polski Czerwony Krzyż“

Okręgowy Inspektor Pracy X Okręgu w Poznaniu nadesłał nam następującej treści pismo:

„Zarząd Okręgu Pomorskiego Polskiego Czerwonego Krzyża zwrócił się do mnie z prośbą o poparcie w

sferach przemysłowych powierzonego mi Okręgu organu prasowego, jakim jest miesięcznik „Polski Czerwony Krzyż", wychodzący w Warszawie (ul. Smolna nr.6, tel. Nr. 235-29, konto w PKO Polskiego Czerwonego Krzyża Nr. 1054, prenumerata roczna 5 zł).

Biorąc pod uwagę, że czasopismo „Polski Czerwony Krzyż" omawia zagadnienia ratownictwa oraz wiele pokrewnych zadań i jest bardzo pożyteczne zwłaszcza, gdy chodzi o poznanie, w jaki sposób należy stosować pierwszą pomoc w nieszczęśliwych wypadkach i jak postępować w wypadkach klęsk żywiołowych oraz że dział reklamy czyni pismo to bardzo przydatne dla osób interesujących się zagadnieniami społecznemi i dla sfer przemysłowych i kupieckich, które mogą korzystać z reklamy umieszczanej w tem czasopiśmie, zwracam się do Szan. Zarządu z uprzejmą prośbą o łaskawe zwrócenie uwagi członkom Związku na korzyści, jakie osięgną przy zaprenumerowaniu tego szasopisma oraz przez umieszczanie w niem ogłoszeń i reklam."

Targi

Rekordowa ilość zgłoszeń wystawców na XV. Międzynarodowe Targi Wschodnie.

O coraz wzrastającem zainteresowaniu tegorocznemi Jubileuszowemi XV. Targami Wschodniemi świadczy ilość napływających codziennie zgłoszeń wystawców, przyczem zgłoszenia te nadchodzą zarówno ze wszystkich krańców Polski, jak również i z zagranicy. W dniu 15 czerwca br. ilość kart zgłoszeń była o 150% wyższą od ilości zgłoszeń w tym samym dniu na XIV. Targi Wschodnie. Tak więc na 2 i pół miesiąca przed otwarciem XV. Targów Wschodnich, był taki stan zgłoszeń jak na miesiąc przed otwarciem XIV. Targów Wschodnich w r. 1934.

Poważne zgłoszenia wpłynęły dotychczas od firm przemysłu porcelanowego, ceramicznego, szklanego, chemicznego, farmaceutycznego, metalowego ze szczególnem uwzględnieniem działu narzędziowego, włókienniczego, spożywczego i galanteryjnego.

Licząc się z korzyściami, jakie daje uczestnictwo w Targach Wschodnich, jedna z najpoważniejszych firm działu spożywczego przystępuje do budowy własnego pawilonu.

Nowe działy rolnicze na XV. Targach Wschodnich.

W związku z aktualnemi potrzebami rolnictwa Zarząd Targów Wschodnich wspólnie z Lwowską Izbą Rolniczą przystąpił do zorganizowania na XV. Jubileuszowych Targach Wschodnich szeregu pokazów rolniczych.

W grupie tej zgłoszono dotychczas następujące działy: Targ jęczmienia browarnianego, targ i pokaz pszczelarsko - miodowy, pokaz gospodarki rybnej, oraz pokaz jadwabniczy i leśny. Ze szczególnem zainteresowaniem wśród rolnictwa spotkał się dział rybny, który obejmie obok części dydaktycznej w sposób szeroki zagadnienie zbytu ryb słodko - wodnych.

Różne.

Do jakich szkół kierować naszą młodzież.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Poznaniu przesyła nam następujący komunikat:

Rola szkół handlowych i bezpośrednie korzyści, jakie one dają swym absolwentom — znajdują już naogół zrozumienie wśród mieszkańców większych miast. Szkoły te nie są natomiast dostatecznie popularne na wsi i w małych miasteczkach, których młodzież albo kończy naukę na szkołach powszechnych, albo — jeżeli chce iść wyżej — garnie się do szkół ogólno - kształcących z myślą o zawodach inżyniera, adwokata, lekarza czy urzędnika. I kiedy po długoletniej nauce, drogo opłaconej, kiedy w najcięższych nieraz warunkach dochodzi się do tego wymarzonego dyplomu — okazuje się, iż nie pomaga on w uzyskaniu pracy, że w zawodzie panuje przeludnienie i bezrobocie i trzeba wrócić do rodzinnego miasteczka.

A tymczasem właśnie w rodzinnej wsi, właśnie w małem miasteczku istnieją wielkie możliwości pracy w zawodzie kupca, na który nie zwraca się należytej uwagi, aczkolwiek jego stanowisko społeczne jest zupełnie równe stanowisku inżyniera, lekarza, adwokata czy urzędnika. Dziwnem się musi wydawać ten stan rzeczy, jeśli się zwróci uwagę na fakt, że na to, aby znaleźć zatrudnienie w handlu, nie potrzeba długich lat nauki na wyższej uczelni, lecz wystarczy ukończenie 3-4 letniego gimnazjum kupieckiego. W tym roku ten typ szkoły zaczyna działać, co otwiera nowe możliwości lepszego jutra dla młodzieży, która często musiała ograniczać się do kończenia szkoły powszechnej w obawie przed długą nauką w gimnazjach ogólnokształcących i uczelniach wyższych, albo też kończyła je i mimo to zatrudnienia nie mogła otrzymać z powodu bezrobocia, panującego w obranym zawodzie, lub wręcz uniemożliwiającego zdobycia pracy — w razie braku określonego zawodu. Tymczasem poświęcając się zawodowi kupieckiemu, młodzież ze wsi i drobnych miast będzie miała przed sobą wdzięczne pole pracy. Bo właśnie na prowincji jest dużo do zrobienia w kierunku podniesienia i usprawnienia handlu, który potrzebuje dopływu

odpowiednio do pracy kupieckiej przygotowanych młodych ludzi, znaleźć oni powinni, po ukończeniu gimnazjum kupieckiego, szerokie możliwości zatrudnienia w handlu zarówno prywatnym, jak i spółdzielczym.

Organizowanie i podniesienie poziomu handlu na prowincji w zakresie dostarczania artykułów, potrzebnych ludności oraz skup produktów rolnych i wyrobów przemysłu domowego, oto kierunek prac, dziś zaniedbanych. Dla spełnienia tego zadania, obok znajomości terenu i potrzeb ludności, niezbędne jest należyte przygotowanie fachowe, które daje szkoła handlowa. Poświęcając się pracy nad handlem produktami rolnemi, którego zła dziś organizacja tak pogłębia biedę ludności wiejskiej znaczna większość młodzieży przyczyniać się będzie swemi staraniami do polepszenia bytu nietylko własnego, ale i swoich rodziców, krewnych, znajomych, których obecny stan gospodarczy naraża na tak nieraz dotkliwą biedę.

Ukończenie trzyklasowego gimnazjum kupieckiego daje absolwentom prawo wstąpienia do klasy IV-tej czteroklasowego gimnazjum Kupieckiego bez składania jakiegokolwiek egzaminu.

Absolwent czteroklasowego gimnazjum kupieckiego ma prawo wstępu do liceów ogólnokształcących stosownie do postanowień, zawartych w osobnych przepisach. Ma on również prawo wstępu do liceów zawodowych np. liceów kupieckich lub liceów administracyjno-handlowych na tych samych warunkach, co i absolwent gimnazjum ogólno - kształcącego.

Absolwenci gimnazjów kupieckich otrzymują nadto w państwowej służbie cywilnej i wojskowej te same uprawnienia, co i absolwenci gimnazjum ogólno - kształcącego.

Nowy rozkład jazdy kolejami.

Izba Przemysłowo - Handlowa w Poznaniu zawiadamia, że z dniem 15 maja 1935 r. wszedł w życie nowy rozkład jazdy pociągów pasażerskich, podany do publicznej wiadomości w plakatach ściennych i w urzędowym rozkładzie jazdy. Ze względu na większe uelastycznienia ruchu pasażerskiego i dostosowanie go do zmiennych potrzeb sezonów w ciągu roku, rozkład jazdy będzie zmieniany 4 razy do roku. W związku z tem urzędowy rozkład jazdy będzie wydawany też czterokrotnie z ważnością wyłącznie na następujące okresy: letni: 15. V.—1. IX., jesienny 2. IX.—13. XII, zimowy 14. XII.—1. III. i wiosenny 2. III.—14. V. Nowy urzędowy rozkład jazdy ważny na okres letni 15. V.—1. IX. w celu szerszego spopularyzowania go w społeczeństwie, wydany został w formie bardziej uproszczonej i przejrzystej, ze znaczną zniżką ceny, gdyż zamiast 4,50 zł kosztuje 3.50 zł. Nowością jest umieszczenie w nim na wstępnej części II-ej ważniejszych połączeń krajowych pociągami dalekobieżnemi oraz w odnośnych tabelach obok komunikacji kolejowej komunikacji lotniczej.

Nowy rozkład jazdy pociągów pasażerskich ułożony został na podstawach oszczędnościowych i cechuje go ogólne przyspieszenie, wyrażające się dziennie przy 2174 pociągach w 87 g. 41 m. oraz korzystniejszy układ komunikacyjny, wyrażający się w uzyskaniu 541 nowych połączeń na stacjach węzłowych.

Okupacja fabryk przez pracowników.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wydał niedawno orzeczenie, że okupacja fabryki przez pracowników stanowi przestępstwo z art. 251 k. k. z następującem uzasadnieniem:

„Postępowania oskarżonych i ich zachowania nie można nazwać strajkiem w znaczeniu ustawowem i konstytucyjnem, oskarżeni zajmują bowiem gwałtem budynki fabryczne, nie opuszczają ich, przez co nietylko uniemożliwiają puszczenie w ruch fabryki lecz również uniemożliwiają i nie pozwalają na wywożenie z fabryki gotowych przetworów, przez co przemocą zmuszają właścicieli do zaniechania prowadzenia i użytkowania swego przedsiębiorstwa. (Orzeczenie S. N. Nr. 278/32 oraz o. S. N. IV 2 K 192/33).“

Karalne jest oczywiście nietylko same przestępstwo, ale i podżeganie i pomocnictwo.

Umarzanie zaległych kosztów sądowych.

Nr. 33 Dz. Ust. R. P. zawiera pod poz. 240 rozporządzenie Ministra Skarbu dot. umarzania zaległych kosztów sądowych w postępowaniu cywilnem, a należnych Skarbowi Państwa, ustalonych prawomocnie, których dłużnik mimo wezwania w terminie nie uiścił. Rozp. niniejsze nie dotyczy kosztów sądowych, od których uiszczenia uzależnione jest dokonanie czynności lub przyjęcie wniosku. Spłata zaległych kosztów może być rozłożona na raty na okres do 2 lat. Suma mniejsza od zł 10 nie może być rozłożona na raty. Jeżeli dłużnik wykaże się zaświadczeniem, że egzekucja z tytułu zaległych kosztów sądowych pozbawiłaby jedynego źródła utrzymania jego i jego rodzinę — koszty te mogą być umorzone w całości lub w części. Koszty nie przewyższające 2 zł mogą być bez wszczęcia egzekucji umorzone, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernemi trudnościami.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1. — Czcionkami Drukarni Wydawniczej Fr. Krajna Sp. z o. o., Poznań, ul. Strzałowa 2a
Redaktor odpowiedzialny: Dyrektor Franciszek Łyczywek.